

Arrest

nr. 197 976 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 21 september 1985 te Kampala. U bent van Baganda origine, u heeft zich bekeerd tot het katholieke christendom en u bent ongehuwd. Uw moeder en uw vader zijn nooit getrouwd en hebben nooit samengewoond. U bent hun enige kind. Uw moeder is christen, terwijl uw vader moslim is. Uw eerste twee levensjaren bent u opgegroeid bij uw moeder in Entebbe. Na deze twee jaren kwam uw vader u halen bij uw moeder. Hij wilde niet dat u opgroeide bij uw moeder die christen was. Uw vader stuurde u naar het dorp Kalera in het westen van Oeganda waar u bij uw grootmoeder – langs vaders zijde – introk. Na twee jaar kwam uw tante – langs vaders zijde – u halen en nam u mee naar Mbarara.

U bleef bij uw tante tot 1992. Vervolgens liet uw vader u ook hier weghalen omdat hij wilde dat u religieuze studies zou aanvangen. U trok in bij uw oom, ook in Mbarara. In 1994 kwam uw moeder naar deze plaats en nam u terug mee naar Entebbe. Uw vader werd hierover ingelicht door uw oom. Uw vader lichtte de politie in, liet u weghalen bij uw moeder en bracht u terug naar Mbarara. U moest opnieuw bij uw oom gaan inwonen – en dit tegen uw zin. Op een gegeven moment liep u weg bij uw oom en trok u naar uw tante die al eerder voor u had gezorgd. Uw vader stuurde u niet veel later op internaat, ver van de stad, en ver van uw familie. Uw vader financierde op deze manier zowel uw lagere als middelbare school, maar toch voelde u in de steek gelaten door uw eigen familie. Tijdens de vakanties keerde u telkens terug naar het dorp waar de familie van uw vader woonde. In 2007 beëindigde u de middelbare school. Uw vader schreef u vervolgens in aan de 'Islamic University' in Mbale in het oosten van Oeganda. U vatte er de studies rechten aan. In 2009 – tijdens de zomervakantie – trok u naar Juba in Zuid-Soedan om werk te zoeken en wat bij te verdienen. Nadien keerde u terug naar Mbale om uw studies verder te zetten. In 2011 was uw vader kandidaat voor het burgemeesterschap in Entebbe. Tijdens een van zijn campagnes trof hij uw moeder en u aan in een van de kerken van Entebbe. Uw vader werd niet verkozen tot burgemeester. U had ervoor besloten om zich tot het christendom te bekeren – het geloof van uw moeder. Uw vader besloot vervolgens om uw studies niet meer te financieren. Uw laatste semester aan de universiteit werden nog betaald door uw halfbroer die in Zuid-Afrika woont, en die het land in 2001 had verlaten, nadat hij in dezelfde situatie als u zat. U studeerde af aan het eind van 2012 en kreeg uw diploma in maart 2013. U besloot om daarna weer naar Juba te gaan omdat u zich niet langer goed en veilig voelde in Oeganda. In Juba contacteerde u uw halfbroer in Zuid-Afrika. Hij adviseerde u om terug te gaan naar Kampala om een visum te regelen. U deed dit en trok in bij enkele vrienden in Kampala. U bekwam uiteindelijk een visum voor Turkije en trok in mei 2013 naar Turkije. U belandde er in Kona waar u illegaal aan het werk kon gaan. In deze stad leerde u een Oegandese vrouw kennen met wie u een relatie startte. Na meer dan twee jaar in Turkije besloot u om samen met uw vriendin naar Griekenland te gaan. U vroeg er asiel aan bij de Griekse asielinstanties in november 2015. Uw asielaanvraag werd echter met een negatief antwoord afgesloten. U ging hiertegen in beroep, maar wachtte het resultaat hiervan niet af en besloot het land te verlaten zonder uw vriendin (aangezien de relatie inmiddels was afgesprongen). Met een vals Frans identiteitsdocument nam u het vliegtuig in Athene en kwam naar Brussel waar u op 4 oktober 2016 asiel aanvraagde bij de bevoegde asielinstanties.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: een brief van uw tante, dd. 10 juni 2017, waarin zij uw levensloop beschrijft, een kopie van de Oegandese identiteitskaart alsook foto's van deze tante, een foto van uw vader en diens echtgenote, een campagnekaart van uw vader (in het kader van de lokale verkiezingen in 2011 in Entebbe), uw vliegtuigticket (waarmee u van Athene naar Brussel bent gereisd) en meerdere onderwijscertificaten en –rapporten van de verschillende onderwijsinstellingen waar u school heeft gelopen in Oeganda.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u represailles vreest van uw vader nadat u zich bekeerd zou hebben naar het christendom, de religie die uw moeder aanhangt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 augustus 2017, p.9). U verklaart dat u zich verlaten en verstoten voelt door uw vader, die moslim is, en diens familie, onder meer omdat uw moeder christen is, waarop u zichzelf uiteindelijk ook tot het christendom bekeerd zou hebben, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte asielrelaas.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden bij uw verklaringen over uw beweerde bekering naar het katholieke christendom. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw moeder christen is, terwijl uw vader moslim is (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uw moeder en uw vader hebben nooit samengewoond, zijn nooit getrouwd en uw vader heeft tot slot uw moeder nooit (financieel) gesteund na uw geboorte (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Uw eerste twee levensjaren bracht u bij uw moeder door waarna uw vader u zou zijn komen weghalen om u onder te brengen bij familie van hem in het oosten van Oeganda (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Hier heeft u het grootste deel van uw jeugd doorgebracht, alsook op verschillende internaten, zonder contact te hebben met uw vader, noch met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U bent steeds naar islamitische scholen gegaan omdat uw vader dit wilde, en uiteindelijk heeft u ook universitaire studies volbracht aan de 'Islamic University' in Mbale (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Uw vader financierde deze studies, maar desalniettemin voelde u zich in de steek gelaten door uw vader omdat hij u niet in zijn buurt wilde of duldde, en omdat hij niet wilde dat u uw moeder zag (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart tot slot dat u zich tot het geloof van uw moeder – het katholieke christendom – heeft bekeerd in 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U bent uw moeder steeds in het geheim blijven bezoeken en besloot, aldus uw verklaringen, uiteindelijk hetzelfde geloof te willen belijden als uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). **Vooreerst dient echter verwezen te worden naar uw eerdere asielaanvraag in Griekenland** Aangezien u zelf aangaf reeds asiel te hebben aangevraagd in Griekenland in 2015, vroegen de Belgische asioldiensten uw asioldossier op bij de Griekse asielinstanties. Een kopie van uw Griekse asioldossier werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit dit Griekse asioldossier blijkt dat u in de loop van de (Griekse) procedure op geen enkel moment heeft laten vallen dat u zich bekeerd zou hebben tot het christendom. Integendeel, wanneer u de uitdrukkelijke vraag gesteld wordt welke religie u aanhangt, antwoordt u dat u moslim bent (zie Griekse asioldossier – en vertaling naar het Frans – toegevoegd aan het administratieve dossier). Wanneer u in het kader van de Griekse procedure gevraagd wordt waarom u niet terug kunt naar Oeganda, verwijst u naar uw moeilijke familiale verleden, en naar de problematische relatie met uw vader, maar u laat op geen enkel moment een bekering naar het christendom vallen. **Het is bijgevolg erg vreemd dat u tijdens uw asielprocedure voor de Belgische asielinstanties wel laat uitschijnen dat u zich bekeerd zou hebben tot het christendom – het geloof van uw moeder – en verklaart dat dit de hoofdreden van uw asielaanvraag zou zijn.** Bovendien – wanneer tijdens het gehoor voor het CGVS doorgevraagd wordt naar deze beweerde bekering – antwoordt u uiteindelijk dat u zich niet officieel bekeerd heeft, dat u nooit enige stappen heeft ondernomen in deze zin en dat u gewoon van religie bent veranderd in uw hoofd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U heeft zich nooit laten dopen, zich nooit laten registreren of uw beweerde bekering op een andere manier laten officialiseren (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd op welke manier uw vader dan te weten is gekomen dat u zich bekeerd zou hebben naar het geloof van uw moeder, antwoordt u dat hij u en uw moeder in een kerk in Entebbe zou hebben aangetroffen tijdens zijn verkiezingscampagne in 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart vervolgens dat u nadien door uw oom gecontacteerd werd, en dat u uitlegde dat u enkel uw moeder had vergezeld naar de kerk (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Na 2011 zou u geen (rechtstreeks) contact meer hebben gehad met uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.14). **Uit het bovenstaande kan afgeleid worden dat u niet weet te overtuigen wat uw beweerde bekering naar het christendom betreft. Tijdens uw asielprocedure in Griekenland heeft u dit aspect op geen enkel moment vermeld – integendeel u beweerde moslim te zijn. Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u nooit enige stappen heeft ondernomen om zich officieel te laten bekeren naar het christendom.**

Verder is uw vrees ten opzichte van uw vader louter gebaseerd op veronderstellingen. U kan op geen enkele manier aantonen dat uw vader u 'iets zou aandoen' zoals u beweert voor het CGVS. Ook al kan er begrip worden opgebracht voor de moeilijke familiale situatie waarin u bent opgegroeid in uw thuisland, u slaagt er niet in, noch via verklaringen, noch via enig begin van materieel bewijs, uw vrees ten opzichte van uw vader te staven. Los van de vragen die gesteld kunnen worden betreffende uw beweerde bekering, kan eerst opgemerkt worden dat u nooit een rechtstreekse aanvaring heeft gehad met uw vader voortgaand op uw verklaringen voor het CGVS. U verklaart voor het CGVS immers dat uw vader u in de loop van 2011, samen met uw moeder, zou hebben aangetroffen in een kerk, maar dat jullie elkaar nadien niet meer hebben gezien of gesproken (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U haalt enkel aan dat hij het laatste semester van uw studies 'rechten' in het academiejaar 2011-2012 aan de universiteit niet meer wilde financieren (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Ervoor had hij bovendien zowel uw middelbare studies als uw universitaire studies betaald (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Dankzij de financiële tussenkomst van uw halfbroer in Zuid-Afrika heeft u tot slot het betreffende laatste semester toch kunnen volbrengen, zo verklaart u tijdens het gehoor voor het CGVS. Uw vader zou nadien met zijn gezin verhuisd zijn van Entebbe naar Kampala, maar zou u verder met rust hebben gelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Gevraagd waarop u uw vrees ten opzichte van uw vader baseert, antwoordt u dat hij niet kan leven met een kind die zich bekeerd heeft tot het christendom (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of uw vader u ooit rechtstreeks bedreigd heeft, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Vervolgens gevraagd waarom u denkt dat uw vader u zou doden, antwoordt dat u dat denkt omwille van zijn verhuis, en dat hij u als een vijand beschouwt, en dat hij tegen uw tante gezegd zou hebben dat u beter niet kon terugkeren (zie gehoorverslag CGVS, 12). Nogmaals gevraagd waarom u uiteindelijk besloot het land te verlaten, verklaart u dat u gebroken was, dat u enkel aan uw vader kon denken, en aan wat hij gedaan heeft tijdens uw jeugd, en dat u er niet meer mee kon omgaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). **Zoals gezegd kan u echter op geen enkele wijze aantonen dat uw vrees ten opzichte van uw vader terecht, laat staan concreet, is. U blijft bij erg vage veronderstellingen die u op geen enkele wijze kan staven.** Integendeel, uw verklaringen wijzen eerder in de richting van het tegendeel.

Nadat uw vader u en uw moeder zou hebben aangetroffen in een kerk in de loop van 2011, heeft u zonder problemen uw studies kunnen afwerken aan de universiteit waar u uw diploma kreeg in maart 2013. Nadien heeft u zonder problemen enkele maanden bij uw vrienden in Kampala doorgebracht, de plaats waar ook uw vader verbleef. Op geen enkel moment heeft u in deze periode enige problemen of aanvaringen gekend ten aanzien van uw vader. U geeft zelfs aan dat u uw vader niet meer gezien of gesproken heeft sinds 2011. **Voorgaande vaststellingen in acht genomen dient besloten te worden dat u uw beweerde vrees ten opzichte van uw vader hoegenaamd niet kan aantonen.** Bovendien heeft u op geen enkel moment enige poging ondernomen om bescherming te zoeken of vragen bij de Oegandese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wanneer u hierop gewezen wordt, antwoordt u enkel dat Oeganda een corrupt land is. Echter, aangezien u uw vrees situeert ten opzichte van een persoon, en niet ten opzichte van de Oegandese autoriteiten, kan verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou hebben ondernomen voor bescherming bij de autoriteiten indien uw vrees ten opzichte van uw vader imminent en concreet was. Uit beschikbare landeninformatie blijkt immers dat de religieuze vrijheid in Oeganda - een land waar de christenen de meerderheid uitmaken - gegarandeerd wordt door de Oegandese autoriteiten. Bekeringen van het ene naar het andere geloof vormen voor de Oegandese autoriteiten geen probleem (zie toegevoegde landeninformatie aan administratief dossier). Tot slot haalt u nog aan dat u eveneens niet kan terugkeren naar Oeganda omdat u vreest dat u uw vader iets zult aandoen en dat u in de gevangenis zou belanden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). In het licht van de analyse van uw asielaanvraag – en de beoordeling van de “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève en het reële risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming – volstaat dit door u aangehaald motief om evidente redenen niet. De door het CGVS uitgevoerde beoordeling analyseert uw vraag tot bescherming in uw land van herkomst ten opzichte van derden. Een eventuele bescherming tegen mogelijk eigen gedrag kan in dit geval niet in rekening worden gebracht. Indien u in uw land van herkomst de geldende strafwet zou overtreden, staan de autoriteiten in uw land van herkomst in voor de opvolging en toepassing van deze wetgeving. Een asielprocedure kan niet dienen om aan een eventuele vervolging op basis van deze straffen te ontsnappen.

Als conclusie geldt dat bovenstaande vaststellingen ten eerste de nodige vragen doen rijzen bij uw verklaring dat u zich bekeerd zou hebben tot het christendom. Bovendien kan u uw vrees ten opzichte van uw vader op geen enkele wijze aannemelijk maken of concretiseren.

U legt tijdens het gehoor volgende documenten neer ter staving van uw identiteit, uw afgelegde reisweg en uw asielrelaas. Ten eerste legt u een brief voor, opgesteld door uw tante langs vaders zijde, die u deels heeft opgevoed, en die in deze brief uw levensloop in Oeganda beschrijft. Bij deze brief voegt uw tante een kopie van haar Oegandese identiteitskaart toe, alsook een kopie van haar kieskaart. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw tante in deze brief niets vermeldt over een bekering van u naar het christendom. Ze haalt wel aan dat uw vader u en uw moeder tijdens de verkiezingscampagne van 2011 zou hebben aangetroffen in een kerk, dat hierdoor het verleden van uw vader aan het licht zou zijn gekomen en dat uw vader vervolgens van Entebbe naar Kampala zou zijn verhuisd (nadat hij de verkiezingen verloren had). Uit niets in deze brief blijkt echter dat u enig gevaar zou lopen in uw thuisland omwille van uw vader. Verder legt u foto's neer van uw vader, een visitekaart van uw vader (daterend van de lokale verkiezingen van 2011), allerlei onderwijsrapporten- en certificaten van de verschillende onderwijsinstellingen waar u gestudeerd heeft en tot slot uw vliegtuigticket waarmee u van Athene naar Brussel bent gereisd. Al deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet wijzigen. Aan uw levensloop – van uw moeilijke jeugd tot de door u afgelegde reisweg vanuit Oeganda, Turkije en Griekenland naar België – wordt niet getwijfeld. De pertinente vaststelling is echter dat u de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw vader niet aannemelijk kan maken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Over zijn bekering, doet verzoeker gelden:

“Verzoekende partij heeft in Griekenland niet verteld over haar religie omdat zij zich niet officieel bekeerd had tot het christendom. Op dat moment werd haar gevraagd welke religie zij aanhing en officieel werd zij nog steeds gezien als een moslim. Toen verzoekende partij echter in Europa aankwam, beschouwde zij zichzelf weldegelijk als een christen. In Griekenland diende zij in erbarmelijke omstandigheden te zien overleven en zij kon haar christelijke geloof op dat ogenblik op geen enkele manier officialiseren laat staan zich laten dopen. Hier in België wordt zij goed opgevangen, voelt zij zich veilige en kan haar geloof vrij uitoefenen. Zij gaat ook wekelijks naar de kerk en volgt zette de nodige stappen om zich te laten dopen. Verzoekende partij zal tijdens de procedure de bewijzen hiervan voorleggen.”

Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit zijn gezegden bij het CGVS. Verder herhaalt en bevestigt hij zijn aangevoerde levensloop en feiten.

Verzoeker verwijt verweerder verder dat niet werd onderzocht in welke omstandigheden hij in Oeganda zou terechtkomen en of hij er als christen een veilig leven zou kunnen leiden.

Verzoeker ontkent dat zijn vrees ten aanzien van zijn vader louter op veronderstellingen is gestoeld. Hij schetst andermaal zijn levensloop en de aangehaalde feiten. Tevens herhaalt hij zijn eerdere verklaringen, afgelegd bij het CGVS en stelt hij zijn vrees duidelijk te hebben gemaakt.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de vluchtelingenstatus, minstens van de subsidiaire beschermingsstatus. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

3.3. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze wordt ondermijnd doordat hij in Europa manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn burgerlijke status en familiale situatie. In Griekenland verklaarde verzoeker dat hij in maart 2014 in Turkije was gehuwd met een zeker Z.N. Eveneens verklaarde hij aldaar vader te zijn van een zoon, S.R., die in juni 2014 was geboren (administratief dossier, map ‘landeninformatie’). In België ontkende verzoeker echter dat hij gehuwd was met Z.N. Bij confrontatie met zijn eerdere verklaringen in Griekenland, bood hij geen dienstige verklaring doch beperkte hij zich ertoe andermaal te ontkennen dat hij gehuwd was met Z.N. Daarenboven ontkende verzoeker in België dat hij kinderen heeft. De uitleg die hij hieromtrent verschaftte, met name dat het kind waarover hij het in Griekenland had eigenlijk niet zijn kind betrof, is geheel strijdig met zijn verklaringen in Griekenland waar hij weldegelijk aangaf dat het zijn kind was en stelde hij bovendien dat dit kind zijn (familie)naam droeg (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3, 8; map ‘landeninformatie’).

De kern van verzoekers asielrelaas en tevens voornaamste reden voor zijn problemen en vrees betreft het feit dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, hoewel hij zijn (beslissing tot) bekering in het kader van onderhavige asielaanvraag in België opwierp als hoofdreden voor zijn asielaanvraag en zijn vertrek uit Uganda, deze beweerde (beslissing tot) bekering in Griekenland nergens vermeldde gedurende zijn asielaanvraag. Gevraagd naar zijn religie in Griekenland verklaarde verzoeker dat hij moslim was. Dat hij dit louter zou hebben gedaan omdat hij nog niet officieel bekeerd of gedoopt was, kan daarbij hoegenaamd niet worden aangenomen als uitleg. Immers in België situeerde hij het ogenblik waarop hij in zijn eigen ogen zou zijn bekeerd en sedert wanneer hij zichzelf als christen beschouwde blijkens de onder gedane vaststellingen namelijk jaren voor zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien zou deze bekering de hoofdreden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Dat hij deze bekering desalniettemin geheel onvermeld liet in het kader van zijn asielprocedure in Griekenland, laat niet toe aan deze bekering nog enig geloof te hechten. Deze vaststelling is op zich voldoende om de asielaanvraag af te wijzen.

De geloofwaardigheid van deze beweerde bekering wordt immers op fundamentele wijze ondergraven doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de religie waartoe hij zich zou hebben bekeerd. In de vragenlijst beweerde hij dat hij zich zou hebben bekeerd tot het orthodoxe christendom (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4.) terwijl hij bij het CGVS beweerde dat hij zich zou hebben bekeerd tot het katholieke christendom (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde (beslissing tot) bekering verder ondergraven doordat hij kennelijk niet in staat bleek om deze (beslissing tot) bekering te situeren in de tijd en de in dit kader gestelde vragen ontweek. Zo verklaarde hij, wanneer een eerste maal gevraagd werd sedert wanneer hij christen was: *"Ik heb me bekeerd"*. Nogmaals gevraagd wanneer dat dan was, antwoordde hij, na enig nadenken, slechts: *"het was toen ik een volwassene was"* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens het gehoor werd andermaal gepoogd te achterhalen wanneer verzoeker besloot om zich te bekeren. Verzoeker verviel in dit kader in een algemeen betoog en kwam niet verder dan een verwijzing naar de periode waarin hij *"op de campus was"*. Opnieuw werd gevraagd wanneer hij zich dan precies bekeerde, waarop hij – wederom de vraag ontwijkend en hierop geenszins een antwoord verstrekend – verklaarde: *"Zelfs ervoor voelde ik er iets voor, maar ik was in een moslimomgeving. Het was mijn keuze, ik wilde er voor kiezen"*. Even later situeerde verzoeker zijn bekering dan weer vaagweg in 2010 of 2011 (*ibid.*, p.10). Het was gelet op het ingrijpende karakter van deze beslissing voor zijn verdere leven geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zijn beslissing tot bekering, te meer nu hij afkomstig beweerd te zijn uit een moslimmilieu, op een precieze en overtuigende wijze zou kunnen situeren in de tijd.

De geloofwaardigheid van de beweringen dat verzoeker zou hebben beslist om zich te bekeren, zichzelf als christen beschouwde en daarom zijn land zou hebben verlaten, wordt daarenboven volledig ondergraven door verzoekers verklaringen in het kader van onderhavige asielprocedure. Uit zijn verklaringen bij het CGVS, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker zich ten tijde van het gehoor bij het CGVS nog niet officieel bekeerd had, dat hij zelfs nooit enige stappen hiertoe zette en dat hij poneerde gewoon van religie te zijn veranderd in zijn hoofd. Hij liet zich nooit dopen, liet zich nooit registreren en liet zijn bekering niet op een andere manier officialiseren. Hoewel verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij zijn religie in België vrijuit kan blijven, dat hij wekelijks naar de kerk gaat en dat hij de nodige stappen zette om zich te laten dopen en ondanks dat hij in het verzoekschrift aankondigt dat hij hiervan de nodige bewijzen zal voorleggen, staat verzoeker zijn beweringen tot op heden niet. Ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, dient verzoeker bovendien toe te geven dat hij zichzelf tot op heden niet (officieel) heeft bekeerd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende (beslissing tot) bekering tot het christendom, noch aan de vrees die hij ingevolge hiervan beweert te koesteren ten aanzien van zijn vader. Kritiek op de overige, overtollige motieven inzake het louter gebaseerd zijn op veronderstellingen van deze vrees en zijn gebrek aan pogingen om bescherming te verkrijgen, kan derhalve niet volstaan om te leiden tot een andere oordeelsvorming.

Gelet op het voorgaande is verzoekers verwijt dat verweerder niet zou hebben onderzocht of hij in Oeganda als christen een veilig leven zou kunnen leiden, nog daargelaten dat dit verwijt een loutere en kennelijke miskenning vormt van de inhoud van zowel het administratief dossier (map 'landeninformatie') als de bestreden beslissing, niet dienstig.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij niet kan terugkeren naar Oeganda omdat hij vreest dat hij zijn vader iets zal aandoen en in de gevangenis zal belanden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9), kan nog worden opgemerkt dat dit een blote, algemene, toekomstige en louter hypothetische bewering betreft. Te meer nu uit verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat hij zijn vader sedert 2011 niet meer heeft gezien of gesproken, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin nader geduid waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij contact zou hebben met zijn vader en zijn vader iets zou aandoen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de asielprocedure en de eventuele toekenning van internationale bescherming geenszins tot doel hebben om de asielzoeker toe te laten om gewettigde strafrechtelijke vervolging te ontduiken in zijn land van herkomst. Indien verzoeker besluit om zijn vader iets aan te doen, is het louter op deze basis toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hoe dan ook niet gerechtvaardigd.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens geheel niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK

